

EMĪLIJA HENRIJA

GRĀMATMĪĻI

NO ANĢĻU VALODAS TULKŌJUSI
SANTA ANDERSONE

UDK 821.111(73)-3
He 554

Emily Henry
BOOK LOVERS

Copyright © 2022 by Emily Henry LLC
All rights reserved
Translation copyright © 2024

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autore iztēles auglis. Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt bez apgāda rakstiskas atļaujas ir aizliegts.

Izdevniecība *Prometejs*
SIA Prometejs AB, Tilta ielā 20
www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Andersone*
Redaktore *Kristīne Zute*
Korektore *Austra Pudāne*

© Tulkojums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*, 2024
ISBN 978-9934-553-85-1
Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Prologs

Kad grāmatas ir visa tava dzīve (vai kā manā gadījumā — darbs), tu iemācies diezgan precīzi uzminēt, kā virzīsies stāsts. Klišejas, arhetipi, līdzīgi sižeta pavērsieni tavā prātā sāk sakārtoties katalogā, kur tie sašķiroti pēc kategorijas un žanra.

Vīrs ir slepkava.

Godrīte piedzīvo pārvērtības un bez brillēm izskatās neatvairāma.

Čalis dabū meiteni — vai arī viņu dabū cita meitene.

Viens izskaidro sarežģītu zinātnisku jēdzienu, bet kāds cits saka: “Ē, un tagad paskaidro saprotamā valodā, lūdzu!”

Nenozīmīgas detaļas grāmatās var mainīties, bet šai pasaulē patiešām nav nekā jauna.

Ņemsim par piemēru mazpilsētas mīlasstāstu.

Tādu, kurā cinisks lielpilsētas karjerists no Ņujorkas vai Losandželosas tiek aizsūtīts uz kādu ASV sīkpilsētu, lai, piemēram, izputinātu kādas ģimenes Ziemassvētku eglīšu audzēšanas uzņēmumu un atbrīvotu vietu bezdvēseliskai korporācijai.

Bet, kamēr minētais pilsētnieks vai pilsētiece ir tur, nekas nenotiek pēc plāna. Jo, protams, Ziemassvētku eglīšu audzētavā — vai beķerejā, vai jebkurā citā objektā, ko mūsu galvenajam varonim uzdots

iznīcināt, — saimnieko kāds absurdi pievilcīgs un aplidošanai ērti piemērots cilvēks.

Lielpilsētā galvenajam varonim ir palikusi otrā pusīte. Kāda nežēlīga sieviete, kura atbalsta viņa nodomu sabojāt citiem dzīvi apmaiņā pret lielo paaugstinājumu. Viņš atbild uz viņas telefona zvaniem, kuru laikā viņa to pārtrauc, izkliegdamā bezsirdīgus padomus, pati tikmēr mīdama velotrenažiera pedāļus.

Viņa ir ļauna, un to var pateikt pēc nedabiski blondajiem matiem, kas atglausti atpakaļ “Pamatinstinkta” Šeronas Stounas stilā, un arī tāpēc, ka viņai riebjas Ziemassvētku rotājumi.

Pavadot arvien vairāk laika kopā ar apburošo maiznieci/šuvēju/kokaudzētavas... personu, varonis mainās. Viņš sāk saprast dzīves patieso jēgu!

Viņš atgriežas mājās, krietnas sievietes mīlestības pārveidots. Tur viņš paaicina savu draudzeni — sniega karalieni — kopā doties pastaigā. Viņa blenž pavērtu muti, saka ko tādu kā: “Šajās *Manolo* kurpēs?”

“Būs ļoti jauki!” viņš atbild. Pastaigas laikā viņš varbūt paaicinās to palūkoties zvaigznēs.

Viņa atcērt: “Tu taču zini, ka tagad nevaru skatīties uz augšu! Man tikko bija botoksa procedūra!”

Un tad mūsu varonis aptver — viņš vairs nevar atgriezties vecajā dzīvē. Viņš to negrib! Viņš pārtrauc atsvešinātās, neapmierinošās attiecības un bildina savu jauno dūjiņu. (Ko tur krāmēties ar pakāpenisku iepazīšanu!)

Tobrīd tu attopies kliezdam uz grāmatu: “Tu viņu pat nepazīsti! Kāds ir viņas otrais vārds, tu, mērkaķi tāds?” No istabas otra gala tava māsa Libija tevi kušina un iemet ar popkornu pa galvu, nepacēlusī skatienu no savas bibliotēkas grāmatas ar nobružātiem vākiem.

Un tieši tāpēc es kavēju šīs lietišķās pusdienas.

Jo tā ir mana dzīve. Sižeta klišeja, kas valda pār manu mūžu. Arhetips, kuram uzspiestas manas iezīmes.

Es esmu tā pilsētiece. Ne jau tā, kas iepazīstas ar smuko fermeri. Tā otra.

Tā snobiskā, manikirētā literārā aģente, kas lasa manuskriptus uz velotrenažiera, kamēr datora monitorā, neviena neievērots, vīd ekrānsaudzētājs ar rāmu pludmales ainavu.

Es esmu tā, kura tiek pamesta.

Esmu šo stāstu lasījusi un izdzīvojusi pietiekami daudz reižu, lai saprastu, ka šobrīd tas notiek atkal, kamēr, telefonu ausij piespiedusi, Manhetenas centrā lavierēju vēlas pēcpusdienas gājēju satiksmē.

Viņš to vēl nav pateicis, bet matiņi uz mana skausta jau sāk celties un pakrūtē kaut kas met kūleņus, jo viņš stūrē sarunu metaforiskas kraujas virzienā.

Grāntam bija paredzēts būt Teksasā vien divas nedēļas, tikai lai palīdzētu noslēgt vienošanos starp viņa uzņēmumu un nelielu viesnīcu netālu no Sanantonio, ko viņi gribēja iegādāties. Jau pieredzējusi divas pēckomandējuma šķiršanās, uz ziņu par viņa braucienu reagēju tā, it kā viņš būtu pateicis, ka pievienojas jūras kājnieku flotei un kuģis atiet rītausmā.

Libija mēģināja mani pārliecināt, ka mana reakcija ir pārspīlēta, bet es nebiju pārsteigta, kad Grānts trīs reizes pēc kārtas palaida garām mūsu ikvakara sazvanišanos vai kad divas no sarunām tika strupi pārtrauktas. Es zināju, kā tas beidzas.

Un tad pirms trim dienām, dažas stundas pirms viņa reisa mājup, tas notika.

Nepārvaramu apstākļu dēļ viņam bija jāpaliek Sanantonio ilgāk, nekā iecerēts. Plīsa viņa aklā zarna.

Teorētiski es būtu varējusi uz karstām pēdām rezervēt reisu un apmeklēt viņu slimnīcā. Bet es strādāju pie liela darījuma un man vajadzēja būt kā pielīmētai pie telefona ar pieeju stabilam bezvadu internetam. Mana kliente uz mani paļāvās. Šī iespēja varēja mainīt viņas dzīvi. Un turklāt Grānts teica, ka apendektomija ir viegla operācija. Citējot precīzi: "Nekas dzižs."

Tā nu es nebraucu un dziļi sirdī zināju, ka atdodu Grāntu mazpilnības mīlas romānu dieviem, lai tie ar viņu dara to, ko pieprot vislabāk.

Tagad, pēc trim dienām, kamēr burtiski skrīenu uz pusdienām savās veiktās augstapārešanās, krampjaini sažņaugusi telefonu pirkstos,

Grānta balss atbalsojas manī kā vibrācijas, kas iesit pēdējās naglas manu attiecību zārkā.

“Pasaki to vēlreiz.” Gribēju izteikt to kā jautājumu. Skan kā pavēle.

Grānts nopūšas. “Es neatgriezīšos, Nora. Šīs nedēļas laikā manā dzīvē šīs tas ir mainījies.” Viņš iesmejas. “Es esmu mainījies.”

Mana saltā pilsētnieces sirds nodun. “Vai viņa ir konditore?” pajautāju.

Viņš mirkli klusē. “Ko?”

“Vai viņa ir konditore?” Atkārtoju, it kā tas būtu pilnīgi normāls pirmais jautājums pēc tam, kad puisis telefoniski pārtrauc ar tevi attiecības. “Tā sieviete, kuras dēļ tu mani pamet.”

Pēc īsa klusuma brīža viņš padodas: “Viņa ir viesnīcas īpašnieku meita. Viņi nolēma to nepārdot. Es palikšu te un palīdzēšu viņiem to vadīt.”

Neko nespēju padarīt — es iesmejos. Es tā vienmēr reaģēju uz sliktām ziņām. Droši vien tā esmu savā dzīvē izpelnījusies Ļaunās Vellatas lomu, bet ko gan citu man darīt? Izplūst raudošā peļķē uz šīs piedrūzmētās ietves? Kā tas ko uzlabotu?

Apstājos pie restorāna un viegli paberzēju acis. “Tātad, konkrēti runājot,” saku, “tu aizej no sava lieliskā darba, sava lieliskā dzīvokļa un manis, un tu pārceļies uz Teksasu. Lai būtu kopā ar kādu, kuras karjeru visprecīzāk var raksturot ar vārdiem “viesnīcas īpašnieku meita”?”

“Dzīvē ir svarīgākas lietas par naudu un smalku karjeru, Nora,” viņš izgrūž.

Es atkal smejos. “Nevaru saprast, vai tu tici, ka runā nopietni.”

Grānts ir viesnīcu īpašnieka-miljardiera dēls. “Audzis ar sudraba karotīti mutē” ir ļoti maigi teikts. Viņam droši vien bija apzeltīts tualetes papīrs.

Grāntam koledža bija formalitāte. Praktikanta darbs bija formalitāte. Velns parāvis, pat bikšu valkāšana bija formalitāte! Savu darbu viņš dabūja tīra nepotisma dēļ.

Tieši tāpēc viņa pēdējais komentārs šķiet tik varens gan tiešā, gan pārnestā nozīmē.

Laikam šo daļu būšu pateikusi skaļi, jo viņš noprasa: “Kā tas būtu jāsaprot?”

Ieskatos pa restorāna logu, tad telefonā pārbaudu, cik ir pulkstenis. Es kavēju — un parasti es nekad nekavēju. Nebiju iecerējusi radīt šādu pirmo iespaidu.

“Grānt, tu esi trīsdesmit četrus gadus vecs viesnīcu impērijas mantinieks. Lielākoties mums, pārējiem, darbs ir tiešā veidā saistīts ar iespēju tikt pie ēdiena.”

“Redzi?” viņš saka. “Lūk, tieši šāds pasaules uzskats man ir apnicis līdz kaklam. Dažreiz tu vari būt tik bezsirdīga, Nora. Mēs ar Tiklu gribam...”

Tas nav apzināti — es negribu būt izsmējīga —, bet iesmējusies atkārtotju viņas vārdu. Vienkārši absurdi nelāgu notikumu laikā es it kā pametu savu ķermeni. Būdamā ārpus sevis, vēroju, kā tie notiek, un domāju: “Nopietni? Visums ir nolēmis izrīkoties šādi? Nedaudz par skarbu, ne?”

Šajā gadījumā tas ir izvēlēties iegrust manu vīrieti rokās sievietei, kura nosaukta par godu spējai saglabāt tikumīgu dzīvesveidu. Vispār jau tas ir smieklīgi.

Viņš pūš otrā savienojuma galā. “Viņi ir labi cilvēki, Nora. Viņi ir zemes sāls. Tāds gribu būt arī es. Klau, Nora, netēlo apbēdinātu...”

“Kurš te tēlo?”

“Es tev nekad neesmu bijis vajadzīgs...”

“Protams, ka nē!” Esmu smagi strādājusi un izveidojusi savu dzīvi tā, lai neviens cits nevarētu izvilkēt korķi un aizraut mani kosmiskas noteikaurules atvarā.

“Tu pat ne reizi nenakšņoji pie manis...” viņš turpina.

“Mans matracis ir ievērojami labāks!” Pirms iegādes es tos pētīju deviņarpus mēnešus. Protams, apmēram tāpat es izvēlos vīriešus, ar ko tikties, un tomēr te nu mēs esam.

“...tāpēc neizliecies, ka tev ir salauzta sirds,” Grānts turpina. “Pat nezinu, vai tavu sirdi vispār ir iespējams salauzt.”

Man atkal jāsmejas.

Jo te nu gan viņš kļūdās. Vienkārši, ja vienreiz tava sirds ir patiešām satriekta drumslās, šāds telefona zvans vairs nav nekas. Varbūt sirdī kas ieduras, varbūt tā apmet kūleni. Bet noteikti nesalūst.

Tagad Grānts ir aizrāvis: “Es vispār nekad neesmu redzējis tevi raudam.”

“Priecājies!” gribas viņam teikt. Cik reižu mamma, caur asarām smiedamās, mums stāstīja, ka viņas pēdējais sirdsākūtis pārmetis, ka viņa ir pārāk emocionāla?

Tā ar tām sievietēm ir. Nekādi neizdodas būt gana labai. Izliec emocijas uz delnas, un tu būsi histēriķe. Nobēdzini tās, lai tavam draugam nav par tām jālauza galva, un būsi bezsirdīga kuce.

“Man jāiet, Grānt,” saku.

“Nu protams,” viņš atbild.

Acīmredzot tas, ka ievēroju iepriekš norunāto, ir kārtējais pierādījums, ka esmu frigid, ļauns robots, kas guļ ar simt dolāru banknotēm un neslīpētiem dimantiem izklātā gultā. (Kaut nu tā būtu.)

Neatvadījies pārtraucu sarunu un nostājos zem restorāna markīzes. Nomierinoties ieelpoju un gaidu, vai nāks asaras. Tās nenāk. Tās nekad nenāk. Man nav iebildumu.

Man ir jāstrādā, un atšķirībā no Grānta es to darīšu sevis un Ngujenas literārās aģentūras kolēģu dēļ.

Pieglaužu matus, iztaisnoju plecus un dodos iekšā, kur kondicionēta gaisa vilnis sacelž uz rokām zosādu.

Pusdienu laiks jau ir pagājis, tāpēc restorānā nav daudz apmeklētāju un Čārliju Lastru pamanu telpas dziļumā, ģērbusos melnā kā tādu izdevēju vampīru-metropolītu.

Klātienē nekad neesam tikušies, bet es divreiz apskatīju *Publishers Weekly* paziņojumu par viņa paaugstināšanu galvenā redaktora amatā “Vartona nama grāmatās” un iegaumēju fotogrāfiju — stingrās, tumšās uzacis, gaiši brūnās acis, mazo iedobīti zodā zem pilnīgajām lūpām. Viņam uz vaiga ir tumša dzimumzīmīte, kas sievietei noteikti varētu tikt uzskatīta par skaistuma zīmīti.

Diez vai viņš ir daudz vecāks par 35 gadiem, un viņa seju varētu raksturot kā zēnisku, ja viņš neizskatītos tik noguris un melnie mati nebūtu piesēti sirmiņiem pavedieniem.

Turklāt viņš ir saraucis uzacis. Vai uzmetis lūpu. Viņa mute ir saviehta. Piere — saraukta. Saviebraukta.

Viņš ieskatās rokaspulkstenī.

Tā nav laba zīme. Pirms izgāju no biroja, mana priekšniece Eimija brīdināja, ka Čārlijs ir slavens ar savu aizkaitināmību, bet es neraizējos. Es vienmēr esmu punktuāla.

Izņemot tās reizes, kad telefonsarunas laikā tieku pamesta. Tad acīmredzot es kavēju sešarpus minūtes.

“Sveiki!” Pienākot pastiepu plaukstu, lai sarokotos. “Nora Stīvensa. Pricējās beidzot satīties klātienē!”

Viņš pieceļas, krēsla kājām skrāpējoties pret grīdu. Viņa melnais apģērbs, tumsnējie vaibsti un vispār viss tēls šajā telpā atstāj melnā cauruma iespaidu, izsūcot no tās visu gaismu un pilnībā aprījot to.

Vairums cilvēku nēsā melnu apģērbu kā slinka profesionālisma izpausmi, bet viņam, šķiet, tā ir Izvēle ar lielo “i” — brīvā merino vilnas džempera, bikšu un ņorkurpju kombinācija piešķir viņam slavenības tēlu, kurš pamanīts uz ielas paparaci zibspuldžu gaismās. Pieķeru sevi rēķinām, cik Amerikas dolāru viņam mugurā. Libija to dēvē par manu “spocīgo vidusšķiras ballīšu triku”, bet patiesībā man vienkārši patīk skaistas lietas, un es bieži pētu interneta veikalu piedāvājumu, lai nomierinātos pēc stresainas dienas.

Lēšu, ka Čārlija ansamblis maksā apmēram no astoņiem simtiem līdz tūkstotim. Godīgi sakot, tieši manā kategorijā, lai gan viss, kas man mugurā, izņemot kurpes, ir iegādāts lietots.

Pirms rokasspiediena viņš divas sekundes pēta manu pastiepto plaukstu. “Tu kavējies.” Viņš apsēžas, nepulēdamies ieskatīties man acīs.

Vai pastāv kas ļaunāks par vīrieti, kurš uzskata, ka ir augstāks par pieklājības likumiem tikai tāpēc, ka piedzimis ar pieņemamu seju un biezu maku? Grānts ir iztērējis manu šīsdienas pacietības rezervi pret patmīlīgiem ķēmiem. Un tomēr man šī spēle ir jāspēlē manu autoru dēļ.

“Zinu,” saku un smaidu kā atvainodamās, tomēr neatvainojos. “Paldies, ka pagaidīji. Mans vilciens ceļā apstājās. Tu jau zini, kā mēdz gadīties.”

Viņš paceļ skatienu uz mani. Tagad acis izskatās tumšākas, tik tumšas, ka nezinu, vai ap to zilitēm vēl ir varavīksnenes. Viņa sejas izteiksme vēsta, ka viņš nezina, kā mēdz gadīties, tas ir — kad vilcieni apstājās uz sliedēm gan baisu, gan ikdienišķu iemeslu dēļ.

Viņš droši vien nebrauc ar metro.

Droši vien vizinās visur spidīgā melnā limuzīnā vai gotiskā kariatē, ko velk klaidesdeila zirgu iejūgs.

Nopurinu no pleciem žaketi (skujiņas rakstā, *Isabel Marant*) un apsēžos viņam pretī. “Esi kaut ko pasūtījis?”

“Nē,” viņš saka. Neko citu.

Manas cerības saplok vēl vairāk.

Šis iepazīšanās pusdienas bijām ieplānojuši pirms vairākām nedēļām. Bet pagājušo piektdien nosūtīju viņam jaunu manuskriptu, ko sarakstījusi viena no manām senākajām klientēm, Dastija Fīldinga. Tagad sāku apšaubīt, vai vajadzētu pakļaut kādu no saviem autoriem šī vīrieša uzvedībai.

Paņemu ēdienkarti. “Viņiem te ir fenomenāli kazas siera salāti.”

Čārlijs aizver savu ēdienkarti un uzlūko mani. “Pirms turpinām,” viņš saka, saraucis biezās, melnās uzacis, balss zema un dabiski raupja, “man vajadzētu tev vienkārši pateikt, ka Fīldingas jaunā grāmata man šķita nelasāma.”

Man atkaras žoklis. Īsti nezinu, ko sacīt. Pirmkārt, nebiju iecerējusi šo grāmatu pieminēt. Ja Čārlijs gribēja no tās atteikties, būtu varējis atsūtīt e-pastu. Un nelietojot tādus vārdus kā “nelasāma”.

Bet, pat nerunājot par to, ikviens kārtīgs cilvēks vismaz pagaidītu, līdz uz galda ir maize, un tikai tad sāktu mētāties ar apvainojumiem.

Aizveru savu ēdienkarti un salieku rokas kopā uz galda. “Es domāju, ka tā ir viņas līdz šim labākā grāmata.”

Dastija jau ir izdevusi trīs citas, un katra no tām ir fantastiska, lai gan nevienu nepirka īpaši labi. Iepriekšējais izdevējs negribēja dot viņai

vēl vienu iespēju, tāpēc viņa ir atgriezusies brīvos ūdeņos un meklē jaunas mājas savam nākamajam romānam.

Un, labi, varbūt tā nav mana mīļākā no viņas grāmatām, bet tai ir milzīgs komerciāls potenciāls. Es zinu, par ko šī grāmata var kļūt ar īsto redaktoru.

Čārljs atgāžas krēslā, vērtējošā skatienu smagums liek tirpām nokriet pār muguru. Šķiet, it kā viņš raudzītos man cauri, uz spožās pieklājības slēptajām robainajām šķautnēm. Viņa skatiens saka: *Aizvāc no sejas to sastingušo smaidu. Tu neesi tik jauka.*

Viņš pagroza ūdens glāzi. “Viņas labākā grāmata ir “Dzīves sīkumu dižēnība”,” viņš saka, it kā ar trim sekundēm acu kontakta pietiktu, lai nolasītu manas slēptākās domas, un viņš zina, ka runā mūsu abu vārdā.

Godīgi sakot, “Dižēnība” bija viena no manām mīļākajām pēdējās desmitgades grāmatām, bet tas nenozīmē, ka šī nekam neder.

Saku: “Šī grāmata ir tikpat laba. Tā tikai ir citāda — varbūt ne tik mierīga, bet tas piešķir tai kinematogrāfisku noskaņu.”

“Ne tik mierīga?” Čārljs samiedz acis. Vismaz tajās ir atgriezusies zeltaini brūnā nokrāsa, tāpēc man vairs nešķiet, ka tās izdedzinās manī caurumu. “Tas ir kā teikt, ka Čārlzs Mensons bija dzīvesstila guru. Varbūt tehniski tā ir taisnība, tomēr tam nav nozīmes. Lasot šo grāmatu, šķiet, kāds noskatījies Sāras Maklaklenas reklāmas par vardarbību pret dzīvniekiem un nodomājis: “Bet kas notiktu, ja visi kucēni nomirtu kameru priekšā?””

No mani izlaužas aizkaitināts smiekliņš. “Nu, labi. Tev tā nav pa prātam. Bet varbūt būtu lietderīgi uzzināt,” vāros dusmās, “kas tev šajā grāmatā patika. Tad es zinātu, ko tev piedāvāt turpmāk.”

Mele, saka mans prāts. Tu viņam vairs neko nesūtīsi.

Mele, saka Čārlja neomulīgais pūces skatiens. Tu man vairs neko nesūtīsi.

Šīs pusdienas — šīs potenciālās darba attiecības — ir nokautas pašā saknē.

Čārljs negrib ar mani sadarboties, un es negribu sadarboties ar viņu, bet šķiet, ka viņš nav pilnībā aizmirsis pieklājības normas, jo apdomā manu jautājumu.

“Manai gaumei tā ir pārāk sentimentāla,” viņš beidzot saka. “Un darbojošās personas ir kariķētas...”

“Amizantas,” nepiekrītu. “Viņu skaitu varētu samazināt, jo darbojošos personu ir daudz — viņu dīvainības palīdz viņus atšķirt.”

“Un norises vieta...”

“Kas vainas norises vietai?” “Reizi mūžā” norises vieta ir šīs grāmatas labākā daļa. “Sanšainfolza ir apburoša vieta.”

Čārlijs nicīgi nosprauslājas un burtiski nobola acis. “Tā ir pilnīgi nereālistiska.”

“Tā ir īsta vieta,” iebilstu. Dastija padarījusi mazo kalnu pilsētiņu tik idillisku, ka pat metos to internetā sameklēt. Sanšainfolza Ziemeļkarolīnas štatā atrodas netālu no Ešvilas.

Čārlijs papurina galvu. Viņš šķiet aizkaitināts. Nu ko, tad jau tādi esam mēs abi.

Man viņš nepatīk. Ja es esmu arhetipiskā pilsētniece, viņš ir stūrģalvīgais, neapmierināmais snobs. Viņš ir ņurdošais mizantrops, īgnais mapets Oskars, otrā cēliena Hitklifs, sliktākās Naitlija kunga rakstura iezīmes.

Tiešām žēl, jo viņam ir arī brīnumdara reputācija. Vairāki no maniem draugiem aģentiem dēvē viņu par Midasu. Tas ir, “viss, kam viņš pieskaras, pārvēršas zeltā”. (Lai gan jāatzīst, ka citi sauc viņu par Negaisa Mākonī. Tas ir, “nauda krīt no gaisa, bet par kādu cenu?”)

Galvenā doma ir tāda, ka Čārlijs Lastra izvēlas uzvarētājus. Un “Reizi mūžā” viņš neizvēlas. Apņēmusies stiprināt savu pārliecību, ja ne viņējo, es sakrustoju rokas uz krūtīm. “Es tev saku, lai cik sadomāta tev tā šķita, Sanšainfolza ir īsta pilsēta.”

“Varbūt tā ir īsta,” saka Čārlijs, “bet es saku tev, ka Dastija Fildingā nekad nav tur bijusi.”

“Kāda tam nozīme?” noprasu, vairs netēlodama pieklājību.

Reaģējot uz manu nesavaldību, Čārlija mute noraustās. “Tu gribēji zināt, kas man šajā grāmatā nepatika...”

“Kas tev patika,” palaboju viņu.

“...un man nepatika norises vieta.”

Noriju dusmu vilni, kas nosēžas kaut kur plaušās. “Tad varbūt vienkārši pastāstīsi, kādas grāmatas jūs gribat, Lastras kungs?”

Viņš atslābst, līdz ir atgāzies krēslā, laiski izplājies kā tāds džungļu kaķis, kas rotaļājas ar medījumu. Atkal pagroza ūdens glāzi. Biju iedomājusies, ka tas ir nervozs žests, bet varbūt tā ir neuzkrītoša spīdzināšanas metode. Man gribas notriekt to no galda.

“Es gribu,” Čārlijs saka, “agrīno Fildingu. “Dzīves sikumu dižēnību”.”

“To grāmatu slikti pirka.”

“Jo viņas izdevniecība nemācēja to reklamēt,” Čārlijs saka. ““Vartona nams” to prastu. Es prastu.”

Mana uzacs izliecas, bet daru, ko varu, lai savaldītu to atpakaļ vietā.

Tieši tobrīd pie galdiņa pienāk viesmīle. “Vai kaut ko atnest, kamēr pētāt ēdienkarti?” viņa mīlīgi pajautā.

“Man būs kazas siera salāti,” Čārlijs nosaka, nepaskatījies ne uz vienu no mums.

Droši vien nevar sagaidīt, kad varēs paziņot, ka mani mīļākie salāti šajā pilsētā ir neēdami.

“Un jums, kundze?” viesmīle vaicā.

Apspiežu šermuļus, kas noskrien pār muguru ikreiz, kad divdesmitgadnieki nosauc mani par kundzi. Tā droši vien jūtas spoki, kad cilvēki uzkāpj to kapiem.

“Man to pašu,” saku un tad, tāpēc, ka šī bijusi ellīga diena un te nav neviena, uz ko atstāt labu iespaidu, un tāpēc, ka vēl vismaz četrdesmit minūtes esmu iestrēgusi te kopā ar vīrieti, ar kuru netaisos jebkad strādāt kopā, es saku: “Un džinu ar martini. Ar olīvām.”

Čārlijs tikko manāmi uzrauc uzaci. Ir ceturtdiena, un pulkstenis rāda trīs pēcpusdienā; tā gluži nav bāru laimīgā stunda, bet, ņemot vērā, ka vasarā izdevējdarbībā ir pārtraukums un vairums cilvēku piektdienas ņem brīvas, ir praktiski nedēļas nogale.

“Nelāga diena,” nomurdu zem deguna, kad viesmīle nozūd izpildīt mūsu pasūtījumus.

“Ne tik slikta kā manējā,” Čārlijs atbild. Pārējais karājas gaisā nepateikts: *Es izlasīju astoņdesmit lappuses no “Reizi dzīvē” un tad apsēdos šeit ar tevi.*

Nosēcos. “Tev patiešām nepatika norises vieta?”

“Nespēju iztēloties vietu, kur vēl mazāk gribētu pavadīt četrsimt lappuses.”

“Zini, ko,” ieminos, “tu esi tieši tik patikams, kā man stāstīja.”

“Es nespēju kontrolēt to, kā jūtos,” viņš vēsi attrauc.

Sabožos. “Tas ir kā tad, ja Čārlzs Mensons teiktu, ka ne jau viņš noslepkavoja tos cilvēkus. Varbūt tehniski viņam ir taisnība, bet diez vai tas ir galvenais.”

Viesmīle atnes manu martini, un Čārlijs izburkšķ: “Man arī vienu tādu.”

* * *

Vēlāk tovakar telefonā nopīkst saņemta e-pasta ziņa.

Sveika, Nora!

Droši paturi mani prātā citiem Dastijas projektiem
nākotnē.

Čārlijs

Negribot nobolu acis. Nekāda “Bija patīkami iepazīties.” Nekāda “Cerams, tev klājas labi.” Viņš pat nepapūlas uzrakstīt elementāras pieklājības frāzes. Sakodusi zobus, uzrakstu atbildi viņa stilā.

Čārlij!

Ja viņa uzrakstīs kaut ko par dzīvesstila guru Čārliju
Mensonu, tu par to uzzināsi pirmais.

Nora

Iebāžu telefonu treniņbikšu kabatā un atgrūžu vannasistabas durvis, lai sāktu savu desmit soļu ādas kopšanas rituālu (pazīstamu arī kā manas dienas labākās 45 minūtes). Telefons novibrē, un es to izvelku no kabatas.

N.!

Nav smieklīgi, jo es ļoti labprāt gribētu to izlasīt.

Č.

Apņēmusies paturēt pēdējo vārdu, uzrakstu: Nakti.

(Noteikti negribu teikt “ar *labu* nakti”.)

Visu labu, Čārlijs atbild, kā parakstīdams neeksistējošu e-pastu.

Ja kaut ko neieredzu vēl vairāk par bezpapēžu apaviem, tad tā ir zaudēšana. Atpakaļ uzrakstu: x.

Atbildes nav. Šahs un mats. Sika uzvariņa pēc šīs ellīgās dienas rada sajūtu, ka ar pasauli viss ir kārtībā. Pabeidzu ādas kopšanas procedūras. Izlasu piecas svētlaimīgas asiņaina kriminālromāna nodaļas un ieslīgstu miegā uz sava perfektā matrača, pat neiedomājusies par Grāntu vai viņa jauno dzīvi Teksasā. Guļu saldi kā zīdainis.

Vai sniega karaliene.